

Några ord om barndopet

Svar på ett brev från några vänner i en landsort

– Ni frågar, vad man bör tänka om de vederdöparemeningar, som nu även bland eder börjat yppa sig; och I undrar över den nya företeelsen. Ja, se! Sade jag eder icke detta, att då båten blott blivit lösgjord, så vet man aldrig, var den stannar? Med *ett* väder föres den ut åt fjärden; snart kommer *ett annat* väder, som för honom åt motsatt håll; snart åter *ett tredje* – man vet icke, var det stannar. Förundren eder icke. *Allt kött är hö*. Och Luther har sagt några ord om orsaken, varför »den ene företager sig det, en annan något annat med evangelium» – han menar en andlig inbillning om sig själv, brist på fruktans ande. Hans egna tänkvärda ord läsas i Ev.-Post. Nr 22, § 13.

Men Ni frågar: »Vad skall man göra? Vad skall man säga? De synas hava ganska goda skäl i skriften. De säga: Det är icke befallt att döpa barn; det står: *Lären och döper* – lärandet bör gå förut; de säga: Då barnet i medvetslöst tillstånd emottager dopet, har det ingen nytta därav; de säga: Barndopet är grunden till all säkerhet; var och en menar sig vara kristen, emedan han är döpt» o. s. v. I frågan, vad man härvid bör tänka och göra. Svar: För det första läsen och betänken, vad den store lärofadern Luther sagt häremot, dels i sina postillor, dels i våra symboliska böcker. Märken därav, att frågan icke är så enkel, så lätt avgjord – att man bar lika mycket och ännu mera stöd för barndopet. Det kunnen I även ana därav, att det börjades redan i kyrkans *första* århundrade och blev *allmänt i det andra* – således mitt under martyrernas eldprov, kyrkans friskaste tid, då Guds rike bestod icke i ord, utan i kraft.

Barndopet var ingen statskyrkoanstalt, infördes icke av Konstantinus, utan var mer än hundra år förut Kristi lilla förtryckta församlings sed, såsom det ock lär alltid förbliva intill dagarnas ända. Därför, för det andra, bliven blott stilla, till dess vädret går över. Det skadliga ligger just däruti, att man bråkar i saken. Med vederdöparnas lära i våra dagar är det eljest icke så farligt, de äro ofta själva ett allvarligt och fromt folk; men det farliga ligger just däruti, att, på samma gång de vanligen erkänna, att även vi, som blivit döpta såsom barn, när vi nu tro på Kristus, äro lika frälsta som de, de ändå oroa och förbrylla enfaldiga själar med frågan om dopet – rycka således späda nådebarn ifrån Frälsarens bröst, där de redan hade all salighet i honom – rycka dem ifrån denna enfaldigheten i Kristus in uti hundraåriga tvistefrågor, som även för skarpsinniga reformatorer alltid behållit några tvetydigheter.

Men varför det? Varför är denna fråga så tvetydig, att man tyckes hava ordet på båda sidor? Här kommer jag just till den sak, jag egentligen velat säga. Men märken först ännu bättre det tvetydiga. Då baptisterna, säga: »Det står först: »lären», sedan: »döpen» – först: »tro», sedan: »varda döpt» (Mark. 16: 46) – så kan jag genast bevisa, att det är ett löst och falskt argument; ty först låg det ju i sakens natur, att då lärjungarna sändes ut, de måste börja med att lära – och det kan ingen på allvar tro, att Frälsaren ville med dessa ord bestämma, att lärandet alltid skall gå förut. Vill man ännu påstå, att ordens nummerordning har sådan betydelse, så läse man blott Joh. 3: 5; Ef. 5: 26; Tit. 3: 5). På alla dessa ställen nämnes vattnet först, och därefter ordet och Anden. Således sen I, att det är en falsk tolkning, då man vill av ordens nummerordning bevisa, vilket som här skall gå förut. Minnens nu det, så att I aldrig mer låten förvilla eder av den tolkningen. – Då de säga, att barnet är medvetslöst och därför icke kan hava gagn av dopet, så svaras: Arma förnuft! Herren säger: Himmelriket tillhör barnen; och då de uppvuxit, så att de behöva ordets och dopets tröst, så hava de nu lika mycket av sitt dop, som om de fått det vid mogen ålder. Se härom vidare Luther.

Och, vad medvetlösheten angår – var är ditt medvetande, när du sover? Vet du då av din tro? Men är du icke ändå salig, om du dör av slag? – Säg de, att barndopet ger stöd för säkerheten, så svaras: En säker människa kan visst även nämna dopet, liksom Kristi död, Guds nåd m. m. såsom sina stöd, och dock finner man knappt en troende kristen, som har tröst i dopet — mycket mindre de säkra, som ingen tröst behöva. Säkerheten har sin grund i ett sovande samvete; och detta, är lika hos döpta och odöpta. Man ser icke heller att det går lättare att väcka och omvända de odöpta i Amerika, än de döpta hos oss.

Dessutom ville man undanröja allt, som en säker människa kan använda, eller rättare förebära såsom sin tröst, så borde man först borttaga evangelium, läran om Kristi död, om Guds nåd, om goda gärningar m. m., ty allt sådant kan missbrukas till säkerhet. Således duger alldeles icke detta argument mot barndopet, att det ger stöd

åt säkerheten. Så kunna baptisternas viktigaste argumenter vederläggas. Men man finner ock i skriften ord, som tvärt om bekräfta barndopet. Kristus säger uttryckligen: »Utan en varder född av vatten och Ande, kan han icke ingå i Guds rike.» Du är därför aldrig trygg med att lämna barnet odöpt. Säger någon, att detta språk förbinder endast dem, som kunna höra och förstå det, så svaras: Det står icke så, utan det står: »Utan en varder född av vatten» etc. Tag Kristi ord, såsom de lyda.

Om ock någon tvetydighet blir övrig vid saken, är det dock alltid tryggast att hava enfaldigt följt Kristi ord, då det ju åtminstone icke skadar barnet. Om jag vägrat mitt barn dopet, och det dör, så har jag därvid mindre frid, än om jag enfaldeligen givit det dopet. – För det andra: Skulle någon tid bestämmas för dopet, så skulle det vara barnets 8:e dag; ty vad synes eder om det förhållandet, att det sakrament i gamla testamentet, som motsvarar dopet i det nya – upptagningens sakrament i Guds förbund – nämligen omskärelsen, den var bestämd till åttonde dagen (1 Mos. 17)? Om ock detta icke fullt bevisar, att dopet just bör ske på åttonde dagen, så finnes likväl ingenting, som lika starkt bevisar något däremot.

Äntligen ger ock barndopet ett väldigt vapen till de säkras uppväckande och krossande. Ingenting kan mer förkrossa ett bortkommet människobarn, än den föreställningen: Du blev redan i din levnads morgon upptagen i Jesu famn och nådesförbund, och likväl har du så bortgått från din milde Frälsare; du är således en förbundsbrytare, en nådesföraktare, Kristi blods förtrampare – »huru är du av himmelen fallen, du sköna morgonstjärna!» o. s. v. På detta sätt kan både av skriften och förnuftet mera sägas för, än emot barndopet. Det här anförda är blott ett kort exempel därav. Luther har egentligen utfört striden, i synnerhet mot dem, som försmäda barndopet såsom ogiltigt och mena, att man bör omdöpas. Därom hänvisa vi till Luther.

Och i allmänhet, tänk, när alla Herrens trogna, martyrer och reformatorer, utmärkta för ljus, nit och trohet i Herrens sak, nu i så många århundraden, ifrån kyrkans första tider, varit ense om barndopet – visst bevisar det, att de funnit grund för detsamma. Vill nu någon sätta sitt lilla förstånd och ljus i ordet emot alla dessas, visst är det ett mera barnsligt överdåd; ty säger du, att du måste följa ordet, så har även Luther och alla Herrens trogna, som försvara barndopet, velat följa ordet, även haft någon trohet mot Herren, något nit och något ljus. Men blott det, att tvist kunnat uppstå härom mellan trogna och upplysta kristna, bevisar, att här är någon tvetydighet i frågan.

Nu, vad bevisar denna tvetydighet Här är nu punkten, varpå jag velat fästa uppmärksamhet. Saken är denna: genom tvisten och tvetydigheten är blott bevisat, att det icke finnes i ordet något bestämt bud eller förbud för barndopet» Likasom det icke finnes någon bestämd tid påbjuden för nattvardens begående, så har också Herren lämnat denna fråga (om tiden för dopet) åt de kristnas frihet. Och huru hava de gjort? När några blevo omvända, döpta och saliga, och fröjdades över de stora salighetsskatterna, och därjämte snart förnummo Kristi ord om barnen, att »himmelriket tillhör dem» – kan man då undra, att de sade: Äro ock våra barn arvingar till riket, vad hindrar, att icke de ock få, det nya förbundets upptagningssakrament? Hava de redan fått själva gåvan, lät dem då även få den lagfarna testamentshandlingen.

Andra åter fattade det så: Kan ingen ingå i Guds rike, utan att han blivit född av vatten och Anden (Joh. 3), så lät ock våra små få dopet, att de icke dö det förutan; Gud kan och skall då blott genom detta nådemedel giva dem Anden. Och så läto de, jämte sig, döpa allt sitt hus (Apg. 16: 15, 33). Sedan blev detta en allmän sed bland de trogna och har 'intill denna dag förblivit kyrkans allmänna sed. Nu komma vi till det egentliga fel, som de begå, vilka oroa enfaldiga själar med frågan om dopet.

De fela mot denna förmaning: »Var icke allt för rättfärdig, och gör dig icke allt för vis. Vi skulle du bringa dig själv på skam!» – eller här: »Fördärva icke den, för vilken Kristus har dött» (Pred. 7: 17; Rom. 14), De borde något gå i skola hos Paulus och lära, vad den rätta visheten och kärleken kräva. Vad lär Paulus? Jo, Paulus lär, att till och med om något i kyrkans allmänna sed och förstånd icke vore alldeles rätt, bör du dock, när det likväl icke rubbar salighetsgrunden, icke med den frågan oroa sinnen.

Giv akt! Paulus var icke en sådan? som höll av tvenne sinsemellan stridiga meningar bägge lika rätta, t.ex. den meningen, att de kristna ännu voro skyldiga att hålla den judiska, ceremoniallagen, och den meningen, att man genom Kristus vore fri från densamma; där hade Paulus full visshet om denna frihet, skrev, predikade och stridde för denna frihet, då han talade till dem, som hörde honom med förtroende; och dock, vad ser jag? Då han kommer till Jerusalem, där mängden hade en motsatt mening, då går han själv upp i templet, renar sig och ställer sig nämnda lag och rådande mening till efterrättelse (se Apg. 21:a kap.). Men kanske detta var en

svaghet, ett förhastande av aposteln? O, då skulle han icke i sina epistlar häruti framställa sig till ett exempel och bestraffa ett motsatt förhållande. Se 1 Kor. 9 kap. alltigenom! I v. 20 säger han uttryckligen: »För judarna har jag blivit såsom en jude för att vinna judar; för dem, som äro under lagen, såsom vore jag under lagen, för att vinna dem, som äro under lagen» o. s. v. Sålunda försakade aposteln för andras skull, icke blott sin frihet, utan ock sin vissa övertygelse om vad som var i sig självt rättast. Så gör det rätta nitet.

Och i Rom. 14 kap. yrkar aposteln så strängt, att de, som hade förstånd om denna frihet, skulle veta att försaka den, när den svagare brodern toge anstöt, att aposteln dundrar till: »Fördärva icke med din mat den, för vilken Kristus har dött – om din broder blir bekymrad för din mats skull, så vandrar du icke mer efter kärleken. – Har du tro (nämligen denna om friheten), så hav henne för dig själv inför Gud.» Se, så gör en apostel; så gör den rätta kärleken och visheten! Se här det rätta nitet!

Härom är det Luther säger, att den som icke vet att i rätt tid, för kärlekens skull (som är dess anda, Rom. 13: 8-10), bryta mot bokstaven i ett bud, utan förgäter budets syftemål och blott håller sig till uttrycken, han bär sig åt som en kusk, vilken av sin herre fått befallning hålla tömmarna jämna, nu helt simpelt håller sig efter det ordet, även när vägen gör en skarp krok, och kör vagnen i diket. Sådan var ock fariséernas nitälskan om det tredje budet, då de ock gjorde själva Kristus till syndare, därför att han på sabbaten botade sjuka. Så göra ock många affär av några uttryck om dopet, vilka de själva tyda för sig, men att de rycka menlösa nådebarn från trons enfald, frid och salighet, det akta de icke.

Summan bliver:

Först, tag det icke för så avgjort, att det du tycker dig se i ordet därför just är så bestämt det rättaste» Var och en tror sina ögon, men en annan trogen har ock någon syn. Och om det är orätt att slaviskt bero av de heligas blick i ordet, så är det ännu fulare och okristligare att blott tro sin egen blick och sin egen ande.

Men för det andra: Om – om du ock skulle bestämt veta, att det icke är alldeles rätt t.ex. att döpa späda barn – vilket dock säkert förblir det rättaste – men om du icke kan inse det, så bör du av Paulus här hava lärt, att du bör försaka detta ditt enskilda ljus, »hava det för dig själv inför Gud och icke bekymra samveten» (Rom. 14), så vida du dock kan tro, att de trogna i Kristus hava liv och salighet, fastän de blivit döpta såsom barn. »Var icke alltför rättfärdig», så att du med ditt nit om det förment rättaste alldeles förgäter vad som är det nyttigaste, vad kärleken och visheten kräva – så att du för ditt nit om örena förlorar kronorna – förstör vad som var mycket mer viktigt, nämligen tron, friden i Gud, vilandet i hans kärlek. Ryck icke genom århundradena tvistefrågor Frälsarens spenabarn från hans hugsvalelses bröst in i virveln av partistridernas mångahanda lärdomsväder – dessa kalla, skarpa och uttorkande väder! Rubba icke någons barnatro, då den icke är till döds! Säg icke allt, som faller dig in!

Du tycker, att det är en fri och ringa ting att *tala*, att för andra uttrycka sina, tankar och skrupler; *men* – att du därmed förer menlösa själar, som icke förstå reda, sig därur, och vilka voro saliga blott med sin enfaldiga tro på Frälsaren, alldeles utan kunskap om dina skrupler – att du förer sådana in i samma bekymmer och tvistefrågor, o, du vet icke, vad du därmed har gjort! Du vet icke, var den själen stannar – du vet icke, om han icke skall så försjunka i de frågorna, att varken du själv eller någon annan kan hjälpa, honom därur.

Det är ock en ringa ting att lösgöra ett båtfäste, ja, den gärningen är icke stor; icke bortförde du båten, icke stal eller förstörde du det, som låg i densamma, menar du; men du vet icke, var han stannar, du vet icke, vilka väder som skola fatta honom, sedan han en gång kommit ut i det fria, du vet icke, mot vilka klippor han skall kastas och söndersplittras – och det var dock du, som lossade honom! Så är det ock här. När en själ blott rubbats i *ett* stycke, så kan han sedan misstänka vilken artikel som helst; såsom man ock ser, att när någon börjat denna skruplernas bana, så, är där ingen gräns, han går från det ena till det andra, man vet icke, var han skall stanna.

Men, kanske allt detta betyder intet för dig – en själ, en enfaldig tro och frid i Gud! O, huru är det då med ditt sinne? Paulus han höll detta viktigt. Så ock Kristus, som lidit döden för själarna! Att du håller mord, hor, stöld för synder, det bevisar ingenting om Guds Andes inneboende, ty sådant kan ock en hedning hålla för synder; att du är *kristen*, att Guds Ande bor i dig, skall bevisa sig däri, att själar, att fina, dolda själaskador äro ömma saker för dig. Men det är ofta fruktlöst att förmana dem, som redan äro bundna i skrupler. Måtte andra, som ännu äro fria, vakta sig! Vakten eder för allt, som förer från den enda stora huvudsaken.

En sak är viss och klar, en sak är stor och viktig, det är denna: *Den som har Sonen, han har livet.* O, huru många, tusende konster djävulen använder att rycka våra ögon och sinnen från denna enda huvudpunkt, denna enda artikel, som giver liv, som ock därför är helvetet ett gift och döden en plåga – och särdeles i vår närvarande upprörda tid, då allt nytt skall bringas å bane! *Vaken och bedjen!* Frälsaren förmanar hult: *Vad jag säger till eder, det säger jag till alla: Vaken!*

– C-O Rosenius (1846)

© [www.pietisten](http://www.pietisten.com)

Texterna får användas fritt, helt eller delvis, digitalt eller analogt, kopierat eller tryckt om ditt syfte är att främja Kristi rikes tillväxt.

Texterna får dock inte användas i någon form av försäljning utan tillstånd från [pietisten.com](http://www.pietisten.com).